

No. 4. }

April 1887.

{ 13de Aargang.

Foraarssalme.

Saa fast, som Mulden favner
 Hvert lidet Sædeforn,
 Skal ei der lægges Aoner
 I Bondens Rysbehorn, —
 Saa fast maa Drødet gjemmes
 I Hjerterets dybe Grund,
 Om ei vi skal bestjemmes
 I Høstens dyre Stund.

Saa glad, som Lærken stiger
 I Foraarsluften blaa
 Og atter nedad higer
 Til sine Søskler smaa, —
 Saa glad maa Vønnen svinge
 Sig i Guds Himmel ind
 Og til vort Dagværk bringe
 Et lovsang-styrket Sind.

Saa trygt, som Svalen skyder
 Mod Vaarens fjerne Kyst,
 Forbi den trofast Lyder
 En Viser i sit Bryst, —
 Saa trygt maa Hjertet følge,
 Hvor Manden peger frem.
 Da gaar det over Bølge
 Til Livets Foraars hjem.

Chr. Richardt.

Den fattige Pige.

Hanna var Datter af fattige Forældre, som boede i den Landsby, hvor det behagelige Gud, at jeg skulde begynde min Virksomhed som Præst. Jeg lærte hende først at kjende, da hun var bleven 12 Aar gammel; hun, tilligemed mange andre Smaa børn, besøgte mig i mit Hus hver Lordags Aften for at modtage Undervisning i Kristendom.

De læste sin Katekismus, Salmer og enkelte Stykker af Skriften. I frie Samtaler søgte jeg ogsaa efter deres Alder og Færdigheder at undervise dem om de Ting, ved hvilke jeg haabede at se dem vise til Saliggjørelse.

Undertiden sendte jeg Børnene ud paa Kirkegaarden og bad dem lære Gravskrifterne udenad. Det fornøjede mig at se de Smaa vandre om paa Kirkegaarden, lysselsatte paa denne Maade. De læste snart sin Lektie og vendte da tilbage til mig for at gjøre rede for den. Saaledes blev min Kirkegaard en Bog og enhver Gravsten et Blad, hvorfra mine unge Disciple hentede Opbyggelse.

Naar jeg stod imellem Børnene, pegte jeg undertiden paa Kirken, talte til dem om den offentlige Gudstjenestes Væsen, Søndagens Helligholdelse og deres Pligt at besøge Guds Hus og søgte at overbevise dem om, hvor nødvendigt det var, at de viste Naademidlerne en alvorlig Opmærksomhed. Jeg fortalte dem om mange Landes aandelige Mærke, hvor hverken Bibelen eller Kirker kjendtes, om Manges ikke mindre sørgelige Tilstand i vort eget Land, som forsømte at gaa i Kirke og saaledes ringeagte Guds Ord.

Den lille Hanna var stadigen hver Uge tilstede ved disse Undervisningstimer. Hun vakte ikke nogen særdeles Opmærksomhed hos mig i de tolv første Maanedre, hun besøgte min Stole. Hun udmærkede sig ikke da ved særdeles Evner; jeg var snarere tilbøielig til at anse hende mere tungnem end de øvrige Børn; hun kunde godt sin Lektie; men spurgte jeg hende om Noget, hvorpaa hun ei var forberedt, formaadede hun ei at svare. I dette Slags Forstandsvøelse udmærkede

flere af Børnene sig. Hun havde intet særdeles behageligt Ansigt; hendes Dine vare ikke livlige. Hun anvendte dog megen Flid paa at lære at læse og gjorde Fremstrid heri.

Hendes Væsen var mildt og stille; hun forsømte aldrig at gaa i Kirke eller være nærværende ved min Lordagsundervisning; hendes stille og ordentlige Opsørsel lagde jeg Mærke til; i andre Henseender tiltrak hun sig slet ingen Opmærksomhed.

Hvor lidet kjende vi ikke, hvad Gud virker i Hjærterne! Hvor urigtigt domme vi ikke ofte, indtil han aabner vore Dine!

Efterat Hanna i femten Maanedre havde besøgt min Lordagsstole, saa jeg en Gang hendes sædvanlige Plads staa ledig. To eller tre Uger vare forløbene, uden at jeg spurgte efter hende; endelig blev jeg underrettet om, at hun var syg. Da jeg ikke frygtede noget Tilfælde af alvorlig Bestofsnhed, gik næsten to Maanedre hen uden videre Efterforsøg.

Endelig kom en fattig, gammel Kone, om hvis religiøse Sindelag jeg nærede en gunstig Mening, til mig og sagde: "Har De ikke, Hr. Pastor, savnet Hanna i Deres Lordagsstole?"

"Jo," svarede jeg, "jeg formoder, at hun ikke er vel."

"Jeg frygter, hun aldrig vil blive det," sagde Konen.

"Frygter du nogen Fare?"

"Hun er meget syg, Hr. Pastor; jeg frygter, det kalder ad Eiden med hende. Hun onsker at tale med Dem, men er bange for, at De ikke vil besøge et saa fatigt Barn som hende."

"Skulde jeg ikke ville gaa h'n, hvor Fa tidom og Sygdom kalder mig! Hvorledes kan hun tro Saadant om mig? Hvor bor hun?"

"I et meget usjelt Hus, Hr. Pastor, og hun skammer sig for at bede dem komme derhen; hendes Naboer er slette og urolige Mennecker, og hendes Forældre due ikke stort. De gjøre Nar af den lille Hanna, fordi hun læser saa flittigt i Bibelen."

"Tal ikke til mig om onde Mennecker og usle Huse; det er netop de Steder, hvor en Evangeliets Tjener er kaldet til at virke mest.

Jeg vil besøge hende, og du kan melde hende min Hensigt."

"Det skal jeg, Hr. Pastor; jeg snakker ofte med hende, og det gjør Ens Hjerte godt at høre hende tale."

"Hvad taler hun om?" spurgte jeg.

"Hun taler om alt Godt, det stakkels Barn, om Bibelen og om Jesus Kristus, om Livet og Døden og sin Sjæl, om Himmelen og Helvede, om de Samtaler, De har holdt, og de Bøger, De har lært hende at læse i. Hendes Fader siger, at han ei i sit Hus vil have saadan gudelig Snak, og hendes egen Moder spotter hende og siger, hun tror, Hanna ønsker sig bedre end andre Folk. Men hun bryder sig ikke om alt dette. Hun læser i sine Bøger, taler saa snu til sin Moder og beder hende tænke paa sin Sjæl."

"Herren tilgive mig min Forsømmelighed mod dette stakkels Barn," tænkte jeg. Mere end nogenstinde tilforn sølte jeg Bigtigheden af at undervise Børn; et Haab om, at denne Pige vilde paa en vis Maade blive mine Bestræbelsers Forstegrede, opstod i min Barm.

Jeg erindrede nu hendes rolige og stadige Opmarksomhed ved vore ugentlige Sammenkomster; hendes Glæde over en Grønskrift, hun havde fundet og lært, vandt mig ogsaa i Hu. "Jeg haaber, jeg haaber i Sandhed, sagde jeg, "at dette dyrebare Barn vil blive et Guds Barn; og dersom saa er, hvilken stor Naade er der da ikke bevisst hende og mig!"

Den næste Morgen besøgte jeg hende. Hun boede i et meget ussel Hus. Hansaa laa tilfængs ovenpaa. Hun og den Kone der havde talt med mig den foregaaende Aften, vare de eneste, der rare i Huset. Da jeg betragtede denne unge Pige, saa jeg strax, at hendes Ansigt meg t havde forandret sig. Det havde den blegrede Farve, som er Tæringens Kjendemerke. Hendes Udseende havde ved Sygdommen faaet en vis Finhed, der overraskede mig. Hun hilste mig med med et sødt Smil og sagde hulkende under en Strøm af Taarer:

"Det glæder mig meget at se Dem, Hr. Pastor."

"Jeg er meget bedrovet, mit Barn," sagde jeg, "over at jeg saa sent er blevet

underrettet om din Sygdom; men jeg haaber, at Herren leder det til det Bedste."

Hun svarede ikke, men i hendes Dine læste jeg, at hun nærede det samme Haab.

"Da du, mit stakkels Barn," vedblev jeg, "ikke længere kan komme til mig, vil jeg komme og tale med dig om de Ting, jeg for pleiede at forklare dig."

"Det vil glæde mig meget, Hr. Pastor," svarede hun.

"Ja, det vil det vist," sagde den gamle Kone; "thi der er Fatet, hun saa gjerne taler om, som hvad hun har hørt Dem sige i deres Prædikener. Hun læser ogsaa gjerne i de Bøger, De har givet hende."

"Ønsker du virkelig, mit kjære Barn, at være en sand Kristen?" spurgte jeg.

"Jeg ønsker det, Hr. Pastor, mere end alt Andet."

Jeg forbausedes og glædedes over det Alvor og den Enfoldighed, hvormed hun udtalte disse Ord.

"Jeg har," vedblev hun, "medens jeg har ligget syg i mange Uger, tænkt over, hvor god De er mod os fattige Børn; hvad skulde der blive af os, naar De ikke underviste os?"

"Det glæder mig meget at høre," sagde jeg, "at mine Bestræbelse for dit Vel ikke have været forgjæves; jeg beder til Gud, at denne din nærværende Sygdom maa blive i hans Haand et Middel til at prøve, hdmgyge og helliggjøre dig. Mit kjære Barn, du har en Sjæl, en udødelig Sjæl at sørge for; du erindrer vel, hvad jeg saa ofte har sagt dig om Sjælens Værd: "Hvad gavner det ei Menneske, om han vinder den ganste Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?"

"Jeg husker meget godt," svarede hun, "at de sigde os, at, naar vore Legemer nedlægges i Graven, ville vore Sjele enten gaa til det gode eller til det onde Sted."

"Og til hvilket Sted tror du, at du som en Synder for Gud, fortjener at gaa?"

"Til det onde."

"Hvorledes? til evig Fordømmelse?"

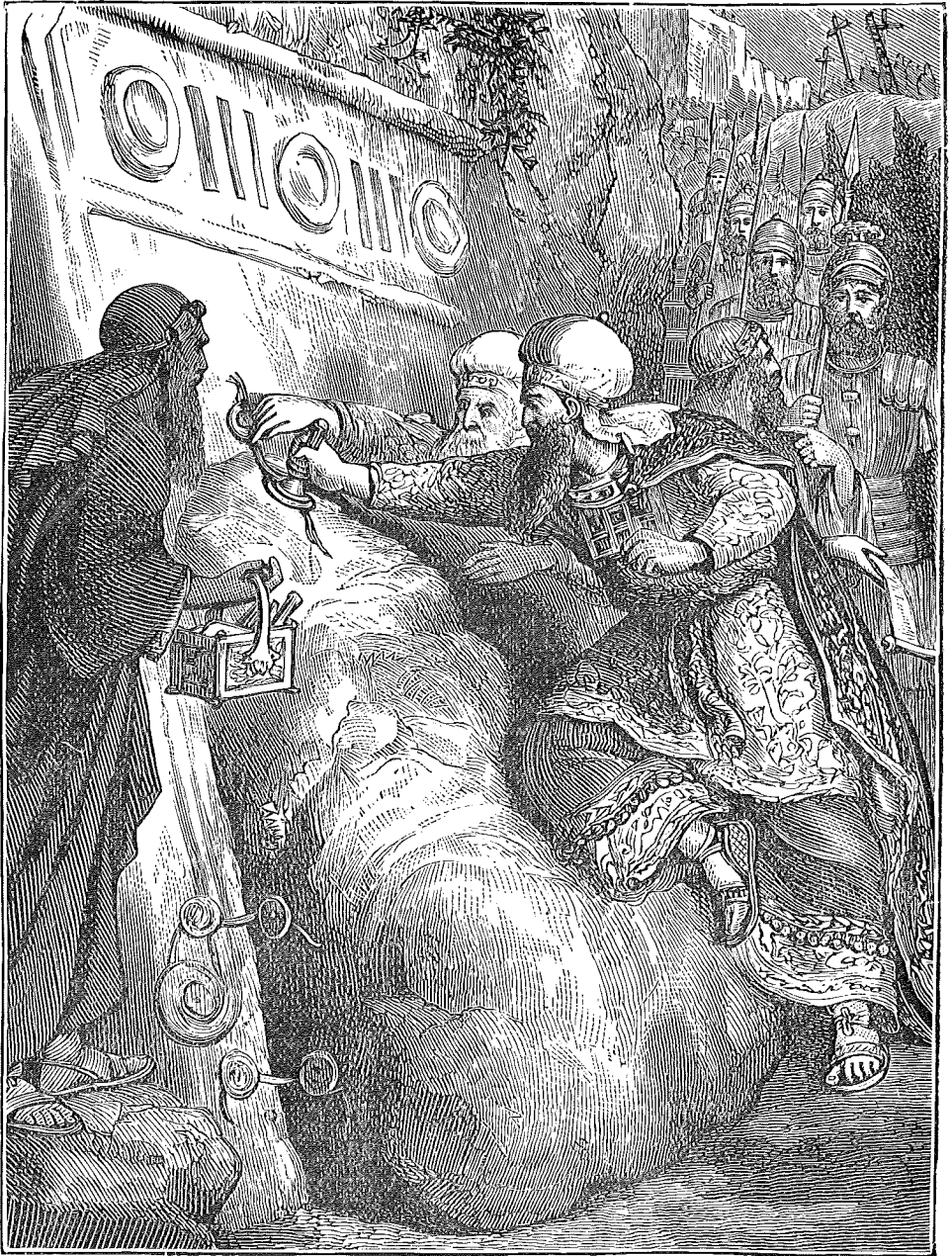
"Ja."

"Hvorfor tror du dette?"

"Fordi jeg er en stor Synder."

(Fortætttes paa Side 30).

Stenen ved Jesu Grav forjegles.

For Gravens Dør var lagt en Sten,
Den gjør os nu slet ingen Men. Hallelujah.

Tre Kvinder gif imorges ud,
De kom igjen med Livsens Bud. Hallelujah.

"Den Sten er tung, hvo ta'r den bort?"
Som de saa til, saa var det gjort. Hallelujah.

Guds Engel kom, og Seglet brast,
Dg Bagten flygted bort med Hast. Hallelujah.

Krisi Opstandelse.

Mel. Paa Gud alene.

Stat op at møde
 Din Løser, Jesu Brud,
 Som for dig døde
 Og kom fra Døden ud!
 Han gif i Borgen
 For os, vor bedste Ven,
 Sant saa i Sorgen
 Og Døden ganske hen;
 Men Paaskemorgen
 Da fik vi ham igjen.

O, al min Glæde!
 Jeg løber dig imod
 Din Grav at væde
 Med Glædetårens Flod.
 O, tusind Gange
 Velkommen fra min Straf,
 Fra dine mange
 Og svære Pines Hav,
 Fra din den trange
 Og mørke Død og Grav!

'Maa alle store Syndere gaa til det onde Sed?'

'De fortjene det alle.'

'Men er der iniet Frelsesmiddel?'

'Jo, Kristus er Frelseren.'

'Og hvem gjør han salige?'

'Alle Troende.'

'Tror du paa Kristus?'

'Jeg ved ikke, Hr. Pastor; jeg ønsker det; men jeg føler, jeg elsker ham.'

'Hvorfor elsker du ham?'

'Fordi han er saa god mod fattige Børns Sjæle.'

'Hvad har han gjort for dig?'

'Han døde for mig; hvad mere kunde han gjøre?'

'Og hvad haaber du at vinde ved hans Død?'

'Et godt Sted, naar jeg gaar herfra, dersom jeg tror paa ham.'

'Har du solt nogen Betyring for din Sjæl?'

'Ja, Hr. Pastor. Naar De om Lørdagene talte til os Børn, blev jeg ofte meget rystet og forundrede mig over, at de andre kunde være saa ligegyldige. Jeg troede ikke, jeg var forberedt paa at dø. Jeg tænkte paa alle de onde Ting, jeg havde sagt og gjort. Jeg indsaa, at det ikke stod rigtigt til med mit Hjerte. Jeg søgte mig ofte meget urolig.'

'Gid at jeg, min kjære Hanna, havde vidst dette før. Hvorfor talte du ikke til mig herom?'

'Jeg turde ikke, Hr. Pastor. Jeg kunde ikke rigtig forklare, hvad der seilede mig og jeg var bange for at tale om mig selv til en saadan Herre som Dem; dog ønskede jeg ofte, at De vidste, hvad jeg søgte og frygtede.'

'Har du forstaaet nu, at du er en stor Syndere?'

'O, ja, jeg er den største af dem alle.'

'Hvor i Bibelen finder du dette Udtryk? Kan du nævne mig Sproget?'

'Det er en troværdig Tale, og lideles værd at annammes, at Kristus Jesus kom til Verden for at gjøre Syndere salige, iblandt hvilke jeg er den største.' Er det ikke rigtigt, Hr. Pastor?'

'Jo, mit Barn, det er rigtigt; og jeg haaber, at den samme Overbevisning, som den hellige Paulus den Gang havde, har ladet dig føle den samme Sandhed. Kristus kom til Verden for at frelse Syndere; erindre mit Barn nu og altid, at Kristus kom til Verden for at frelse den største Syn'er.'

'Hvor alæder ikke det'e mig, Hr. Pastor; jeg tror nu, at han vil frelse mig, om endssjøndt jeg er en fattig, syndig Pige. Jeg er meget syg, Hr. Pastor, og tror ikke, at jeg nogensinde kommer mig. Jeg ønsker at gaa til Kristus, naar jeg dør.'

'Gaa til Kristus, medens du lever, mit dyrebare Barn, og han vil ikke forstode dig, naar du dør. Han, som siger: "Vader de smaa Børn komme til mig," venter dem med sin Naade og vil ikke forstode dem.'

'Hvad var det, som bragte dig til saa alvorligt at tænke over din Sjæls tilstand?'

'Deres Tale,' svarede hun, "om Gravene paa Kirkegaarden og om de mange smaa Børn, som der ere jordfæstede. For et Aar siden, erindrer jeg, at De spurgte: "Børn, hvor tænke I, at I skulle gaa hen, naar I dø? Børn! ere I sikre paa, at I skulle gaa til Kristus og blive salige, dersom I dø inat?'

'Tænkte du aldrig for den Dag paa din Sjæls Salighed?'

'Jo, Hr. Pastor, jeg tænkte derpaa, da De begyndte at undervise os hver Lørdags Eftermiddag; men den Dag søgte jeg, hvad jeg al rig for havde sølt. Jeg kan aldrig forglemme det. Jeg kunde ikke glemme Deres alvorlige Spørgsmaal. Jeg tænkte, jeg maatte holde op med Alt, hvad der var urigtigt; thi hvor skulde jeg ellers gaa hen, naar jeg døde?'

Hendes hele Naade at tale paa vidne om en i Sandhed oplyst og oprigtig Sjæl. Hun talte med et Barns Enfoldighed, men med en sand Kristens Alvor. Jeg kunde neppe overtale mig til at tro, at det var den samme Pige, jeg før havde seet. Hendes Ansigt, der nu havde noget Fortlaret ved sig, talte altid mere, end hendes Tunge kunde udsige; hun havde ogsaa nu faaet en Lethed i at udsille sine Tanker, som jeg før ikke

havde bemærket hos hende; dog var hun befreden og ydmyg. Hendes Lust til at tale udsvang af aandelig Engstelse, ikke af bornagtig Driftighed. Kjendemerkerne paa Gjenfødselen vare altsom tydelige til, at jeg kunde tage fejl; i dette samme Barn saa jeg for første Gæng de klare Beniser paa denne aandelige Forandring. Hvor opmuntrende, hvor gavnligt for min egen Sjæl! Den guddommelige Raade forklarer saavel Forstandens Gøner som Hjertets Tøleiser og helligere dem til Forloferens Tjeneste. Hverken Fatigdom eller den uerfarne barnlige Alder danner her nogen Straffe for Guds Aands Indsydelse. "Gud har udvalgt, hvad der er daarligheds for Verden, for at besjæmme de vise, og Gud har udvalgt, hvad der er skobeligt for Verden for at besjæmme det Stærke." (Sluttes)

En kongelig Gæst.

'Jeg ved virkelig ikke, hvorledes vi skulle bære os ad; men vi kunne da ikke lade Barnet gaa for Lud og koldt Vand!'

Caaledes talte Moder Margrethe, en fattig Husmoder i et lidet tykt Familiehus, hvor Pengene vare knappe og det daglige Brød sparsomt.

En Fremmed var paa samme Tid kommen gaende opad Landsbyens Gade; han saa sig lidt om og standsede udenfor Moder Margrethes Dør, saa han netop hørte hendes sidst udtalte Ord, idet han efter en sagte Blikken aabnede Døren.

Den Fremmede forklarede, at han var en veifarende Mand og bad om Tilladelse til at sidde og hvile sig lidt.

Han bemærkede strax den lille guldlokkede Pige, som løb allevegne med Moder Margrethe, og han begreb, at det var hende, som de udtalte Ord gjaldt.

"Er det da ikke Eders eget Barn?" spurte han efter en Stunds Forløb.

„Nei," lod Svaret. og Margrethe forklarede nu, at Barnet tilhørte en Naboerke, som var død for en Maaned siden uden at efterlade sig Andet end dette stakkels Barn, som de nu havde taget sig af.

"Men I kunne vel ogsaa nok beholde hende. I have vel ingen Børn selv," bemærkede den Fremmede.

"Ingen Børn selv," svarede Konen svindelende, "jo vi have sandelig otte levende Børn!"

Snart efter var Aftensbordet beredt, og En for En kom nu alle Børnene fra deres forskjellige smaa Bestillinger eller deres Leg i den lille Bøggård.

Det var en hel liden Arme, og hvor de vare nette og rene; Pigebørnene med lange, blanke Fletninger og rene, om end lappede og falmende Forklæder; Drengene rendassede og kjæmmede nok saa net.

Og den største af Pigerne, som blev beordret til at pille Poteter, lagde de største hen paa lille Elisabeths Tallerken, og den største af Drengene gav hende al sin Melbhyppe og spiste selv sine Poteteer tørre. Den Fremmede saa det Alt sammen og lagde godt Mærke til det, men han sagde Intet.

Den næste Dag kom en Officer i fuld Uniform ridende; han standsede sin Hest foran Moder Margrethes Dør, og da hun kom frem for at høre hans Ord, overrakte han hende en stor forseglet Skrivelse, som hun aabnede med skælrende Hænder.

Hvad mener Læseren vel, at Brevet indeholdt?

Den Mand, som havde laant Hus hos dem om Aftenen og deltaget i deres ringe Aftensmaaltid, havde solt sig saa til'alt af de artige og venlige Børn samt den lille Elisabeth, saa han ydede alle Børnene hver en Gave af 100 Tholer; og denne Sum skulde de saa udbetalt hvert Aar. Og Brevet var underskrevet Josef, Keiser af Østerrige; thi ham var det, som den Aften havde spist Poteter og Melbhyppe med dem.

Læserne maa ikke tro, at dette er en "lavel" Historie, den er fuldstændig sandfærdig; men er den da ogsaa saa vidunderlig?

Vi kjende en Tyrste, som nedlagde Krone og Scepter og blandede sig mellem de Ringeste i Verden, og det ikke for at more sig og fornøje os, men for at frelse vore Sjæle og vise os Veien til Salighed.

En Gang skulle vi se ham i kongelig Dragt og straalende af Ju eler. Og de,

som have modtaget ham vel her, dem vil han modtage og byde velkommen hilst, velkommen til evige og uvisnelige Glæder.

Men han vil kun kendes ved dem som have modtaget og huset ham her; de, som have givet ham den første Plads i deres Hjerte, dem giver han første Plads i sit Rige. Kan være, at de herneude vare ringe og smaa og lidet anseede; de have bænket og huset Kongernes Konge, og "Herren kjender Sine!"

Lille Gerhards Bøn.

Lillegut var meget ihg igaar; hans søde, smaa Kinder vare aldeles hede af Feberglød og hans vakre, straalende Dine høst luffede og tunge. Han kunde ikke lege Pipip med Jane, ikke kalde paa Kyllingerne, men laa hele Dagen paa wit Fang og jamrede sig uroligt som i Smerter

Jeg turde ikke lade de andre Børn lege i Dagligstuen, for at de ikke skulde forstyrre ham; men om Eftermiddagen tittede lille Gerhard ind ad Døren og bad saa inderligt om at maatte faa Lov til at sidde ved Bordet for at regne sine Stykker, at jeg ikke kunde negte ham det. "Vare hold dig ganske rolig, kjære Gutten min," sagde jeg, "al ikke hoit eller pludseligt; thi Lillegut er meget ihg, og vi ere saa ængstelige for ham."

Han satte sig meget rolig og regnede sine Stykker, medens jeg forsøgte at faa Lillegut til at sove; men mit Hjerte var saa tungt ved Tanken paa, at han maaske skulde tages bort, at jeg vanskeligt kunde lade være at græde.

Jeg onskede, at Gerhard ikke skulde se mine Taarer, men, da jeg saa hen til ham, var hans Hoved skjult i Armene paa Tabellen, og jeg var stikker paa, at han var bedrovet for sin lille Broder. Pludselig reiste han sig og kom hen til mig, lagde Armene blødt omkring min Hals og hvistede: "Græd ikke for Lillegut, Mama, du behøver det ikke; jeg har netop bedet Gud, at han maa blive frisk, og jeg er stikker paa, han vil gjøre det; jeg føler alskurat, som om han sagde „Ja“."

Var det ikke elskeligt af lille Gerhard? Jeg kunde ikke lade være at føle mig trøstet ved hans vakre Ord, og henimod Aften blev Lillegut bedre. Hvor god Gud er, som sparer os vore smaa Blomster!

Smaastrykker.

Tiltagende Indsigt. "Da Drengene vare 16 til 20 Aar gamle, vidste de mere end jeg," sagde en gammel Landmand; "da de bleve 25 Aar, vidste de ligesaa meget; 30 Aar gamle vare de villige til at høre paa, hvad jeg havde at sige; 35 Aar gamle spurgte de mig om Raad, og jeg formoder, at naar de ere blevne 40 Aar gamle, saa ville de indromme, at den Gamle virkelig ogsaa forstaar Noget."

Vagtalelse. St. Bernhard siger, at en Vagtvokter har Djævelen paa Tungen, og den, som hører paa ham, har Djævelen i Dret. (Luther).

Gaade.

Mit Første er et Tal,
Et Bogstav er mit Andet.
Mit Tredie er saa svært,
At Damer sjelden kan det.

Duløsning

paa Gaaden i No. 2 b. A.:

Drefigen.

Rigtig opløst af J. L., Decorah, Ia.; J. E. J., Watson, Minn.; J. G. B., Harmony, Minn.; C. S., Kingsville, Minn.; D. E. B., Northfield, Wis.; A. S., Swenoda, Minn.; R. J. K. og J. A. G., Solben Minn.; A. P. D., Cresco, Iowa; A. M. L., Bandon, Minn.; H. E. L., Glencoe, Minn.; S. A. B., Closter, Neb.; A. J. S., Wild Rice, Dak.; D. A. W., Hickson, Dak.; P. L. N., Kindal, Minn.; C. S., Willmar, Minn.; D. G. T., Lake Mills, Iowa; S. L., Oscar, Minn.; D. A. M., Westby, Wis.; A. C. R., Stony Run, Minn.; A. J. J., L. C. D. og J. N. J., Kindred, Dak.; S. D. S., Kapitan, Minn.; C. A., Manitowoc, Wis.; D. G. R., Beaver Creek, Minn.

NB.

Nogle Præmiebøger have endnu tilovers for dem, der i April indsende Forskud for 1887.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.